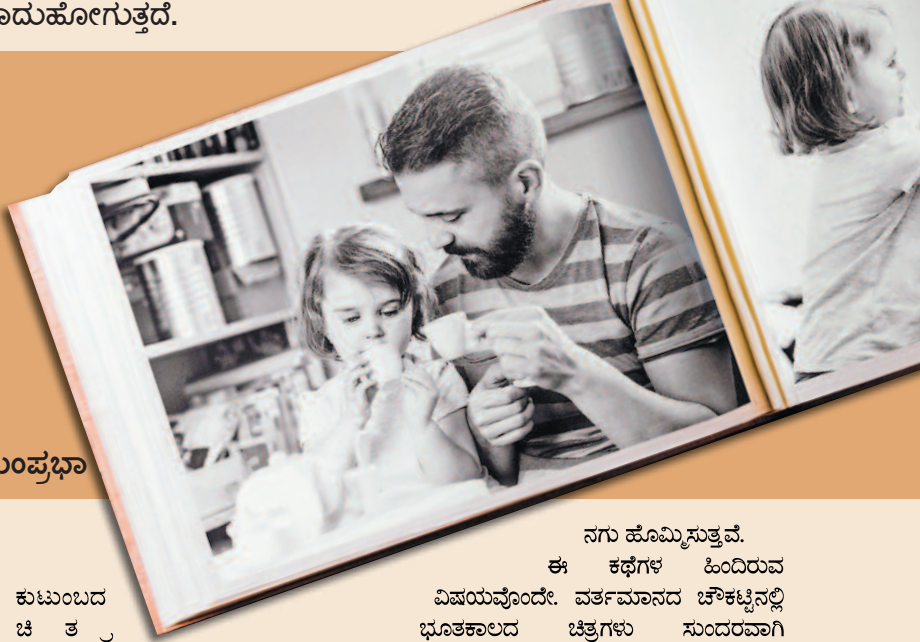

ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪೋಟೋದ ಹಿಂದೆ ಹತ್ತಾರು ಕಥೆಗಳಿರುತ್ತವೆ.
ಬಿಡುವಿನಲ್ಲೊಮ್ಮೆ ಹಳೆಯ ಪೋಟೋ ಆಲ್ಬಂಗಳ ದೂಳು ಒರೆಸಿ ನೋಡಿ;
ಈವರೆಗಿನ ಬದುಕೊಮ್ಮೆ ಕಣ್ಣಿಂದ ಹಾದುಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಸವಿನೆನಪುಗಳ ಸಂಕಥನ ಪೋಟೋ ಆಲ್ಬಂ ಬ

■ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭಾ

ಕೋವಿಡ್ ಸೋಂಕಿತರಾದ ಕಿಶೋರ್

ಕೊಠಡಿಯೊಳಗೇ ಬಂಧಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಐಸೋಲೇಷನ್ ಅವಧಿ ಮುಕ್ತಾಯವಾಗಿದ್ದರೂ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯ ಅಗತ್ಯವಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ, ಒಂದೆರಡು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಹರವಿಕೊಂಡು ಓದಲು ಕುಳಿತರು. ಆದರೆ ಓದುವ ಮನಸ್ಸಿತ್ತಿಯೇನೂ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೇಗನೇ ದಣಿವಾಗಿ, ನಿರ್ದಿ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಸಮಯ ಕಳೆಯಲು ಹಳೆಯ ಆಲ್ಬಂ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡರು. ಅವುಗಳ ಮೇಲಿರುವ ದೂಳು ಒರೆಸಿದಂತೆಯೂ ಆಯಿತು, ಮನಸ್ಸನ್ನು ಒಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ಸಮಯವನ್ನು ಕಳೆದಂತೆಯೂ ಆಯಿತು ಎಂದುಕೊಂಡು ಮದುವೆಯ ಆಲ್ಬಂ ಎತ್ತಿಕೊಂಡರು. ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಳೆಯ ಆಲ್ಬಂನಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಗಳು ಮಬ್ಬಾಗಿದ್ದವು. ನೆನಪುಗಳೂ ಅಷ್ಟೇ. ಇಂದಿನ ಮದುವೆ ಸಮಾರಂಭಗಳನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡರೆ, ಅಂದಿನ ಆಲ್ಬಂ ಚಿತ್ರಗಳು ಸಪ್ತೆ ಎನಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ನೆನಪುಗಳು ಶ್ರೀಮಂತ: “ ಓ ಅತ್ತಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಚಂದ ಇದ್ದರು ಈಗವರು ಪಾರ್ಶ್ವವಾಯು ಪೀಡಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅಜ್ಜಯ್ಯ ಈಗಿಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡಪ್ಪ ದೆಹಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸೆಟಲ್ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಹೆಚ್ಚು ಸಂಪರ್ಕವೇ ಇಲ್ಲ. ಮದುಮಕ್ಕಳ ತಲೆಗೆ ಅವರೇ ಹಪ್ಪಳ ಒಡೆದು, ನಗೆಬುಗ್ಗೆ ಎಬ್ಬಿಸಿದ್ದರು...”

ಮದುವೆಯ ಆಲ್ಬಂ ಹಾಗಿರಲಿ. ಮಕ್ಕಳ ಬಾಲ್ಯದ ಆಲ್ಬಂ ನೋಡಿದರೆ ಸಂತಸದಿಂದ ಕಣ್ಣೀರ ಕೋಡಿ ಹರಿಯುವಂತಿದೆ. ಎಷ್ಟು ಚಂದವಿದ್ದ ಮಗ ಆದಿತ್ಯ. ಈಗ ಎಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಓದುತ್ತ, ತಾಳೆಮರದಂತೆ ಎತ್ತರವಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವನು ಕೈಗೆ ಕೆಸರು ಮೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಆಡುತ್ತಿದ್ದ ಫೋಟೋ, ಬರ್ತ್‌ಡೇಗೆ ಆರತಿ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಫೋಟೋ, ಸಂಕ್ರಾಂತಿಗೆ ಹೊಸಬಟ್ಟೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಚಿತ್ರ, ಅರೆ ಗೊಳೋ ಎಂದು ಅಳುವ ಚಿತ್ರ ಅಕ್ಕರೆ ಉಕ್ಕುಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಿದೆ.

ಓ ಇದು ಪತ್ನಿ ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡ ಮಗಳು ಅಶಿಕಾಳ ಸರಳ ಫೋಟೋ. ಇಎಸ್ ಐ ಅಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಕೊಡಲು

ಕುಟುಂಬದ ಚಿತ್ರವಂತೆ ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದರು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಗಡಿಬಿಡಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಜಗಳಾಡಿಕೊಂಡು, ಮುಖ ಊದಿಸಿಕೊಂಡೇ ಸ್ತುಡಿಯೋಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ ನೆನಪು. ಆದರೂ ಪುಟಾಣಿ ಅಶಿಕಾ ಮುಕ್ತವಾಗಿ ನಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಪತ್ನಿ ಮತ್ತೆ ಬಸುರಿ ಅಂತ ಆಗಿನ್ನೂ ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಬೀಳ್ಕೊಡುಗೆ ಸಮಾರಂಭ, ತೀರ್ಥಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದಾಗ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳೊಡನೆ ತೆಗೆಸಿಕೊಂಡ ಫೋಟೋ, ಮುರುಡೇಶ್ವರ ಬೀಚ್‌ನಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಫೋಟೋಗ್ರಾಫರ್ ಒತ್ತಾಯಕ್ಕೆ ತೆಗೆದ ಫೋಟೋ ಬದುಕೆಲ್ಲ ಚಂದ ಚಂದ ಎಂಬಂತಿದೆ.

ಈ ದಣಿವನ್ನು ಮರೆಮಾಚುವಷ್ಟು ಚಂದದ ಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಕಳೆದಿದ್ದೇನೆ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಿಶೋರ್ ಕನ್ನೆಮೇಲೆ ಕಣ್ಣೀರು. ಯಾಕೆಂದು ಕಾರಣ ಕೇಳಿದರೆ ಗೊತ್ತಾಗದು. ಕಳೆದ ದಿನಗಳೆಲ್ಲವೂ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದವು ಅಂತ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಎಲ್ಲೋ, ತಾನೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಒರೆತಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡಂತೆ ಮನಸ್ಸು ಚುಚ್ಚಿದಂತೆಯೂ ಆಯಿತು.

ಯಾರದೇ ಮನೆಯಲ್ಲಾದರೂ, ಹಳೆಯ ಆಲ್ಬಂಗಳನ್ನು ತೆಗೆದಾಗ ಇಂತಹುದೊಂದು ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಕ್ಷಣ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗದೇ ಇರದು. ಕಳೆದ ದಿನಗಳೆಲ್ಲವೂ ಎಷ್ಟೊಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದವು ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವವರೇ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಬಾಲ್ಯದ ಫೋಟೋಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಪೋಷಕರು ಹಿಗ್ಗಿ ಸಂಭ್ರಮಪಡುತ್ತಾರೆ. ಫೋಟೋ ತೆಗೆದ ಕ್ಷಣಗಳು, ಆ ಸಂದರ್ಭದ ಆಚರಣೆಗಳು, ಅದರ ಸುತ್ತ ಹಣೆದುಕೊಂಡ ಕತೆಗಳು, ಆಗ ಜಗಳವಾಡಿದ ಕಾರಣಗಳು, ಎಲ್ಲವೂ

ನಗು ಹೊಮ್ಮಿಸುತ್ತವೆ.

ಈ ಕಥೆಗಳ ಹಿಂದಿರುವ ವಿಷಯವೊಂದೇ. ವರ್ತಮಾನದ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಭೂತಕಾಲದ ಚಿತ್ರಗಳು ಸುಂದರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಲಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಆ ಕ್ಷಣಗಳೆಲ್ಲ ಅಂದಿನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ವರ್ತಮಾನವೇ ಆಗಿದ್ದವಲ್ಲ. ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಭೂತಕಾಲದ ಮತ್ತಾವುದೋ ಕ್ಷಣವನ್ನು ಮೆಲುಕು ಹಾಕುತ್ತಾ ನಮ್ಮೊಡನೆ ಇದ್ದವರನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುತ್ತಲೋ, ನೋಯಿಸುತ್ತಲೋ, ಕುಕಕದಮಾತನಾಡುತ್ತಲೋ ಕಳೆದಿರುತ್ತೇವೆ ಎಂಬ ನೆನಪುಗಳನ್ನು ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಹಾಗೆ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದಾಗ, ಇಂದಿನ ಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು ಎಂಬ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮೂಡುವುದು. ಇಂದು, ನಮಗೆ ದೊರೆತಿರುವ ಈ ಕ್ಷಣಗಳ ಮೌಲ್ಯ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಮೊಬೈಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ ಆದಿತ್ಯನನ್ನು ಗದರಬೇಕು ಎಂದುಕೊಂಡ ಕಿಶೋರ್, ಈ ವರ್ತಮಾನದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯೊಡನೆಯೇ ಅವನೊಡನೆ ಮಾತಿಗಿಳಿಯಬೇಕು ಎಂದು ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ತಿದ್ದಿಕೊಂಡರು. ಇಂದು ನಮ್ಮೊಡನೆ ಮಕ್ಕಳಿರುವ ಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು ಎಂಬ ಒಂದು ಸಾಲಿಗೆ ಆದ್ಯತೆ ಇದ್ದಾಗ, ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುವ ಶೈಲಿಯೂ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂದಿನ ಕ್ಷಣಗಳೇ ನಾಳೆ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸ್ಮೂರ್ತಿಯಾಗಿ ದೊರೆಯುವ ಕ್ಷಣಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಸುಂದರವಾಗಿರುವ ಅವಕಾಶವೂ ನಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಭೂತಕಾಲದ ಗುಂಗಿನಲ್ಲಿ, ಭವಿಷ್ಯದ ಭಾರದಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೆಚ್ಚು ಇಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳೆರಡರ ಬೇರು ಇರುವುದು ವರ್ತಮಾನದ ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in